

Arrest

nr. 279 359 van 25 oktober 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122 / 14
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 mei 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 juni 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij, van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, diende op 26 juli 2018 een aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in functie van haar broer J. F. als referentiepersoon, van Nederlandse nationaliteit.

Op 7 maart 2019 werd de verzoekende partij door de stad Antwerpen in het bezit werd gesteld van een F-kaart.

Op 18 februari 2022 werd de referentiepersoon afgevoerd van ambtswege zonder dat een nieuwe verblijfplaats in het Rijk werd gemeld of achterhaald.

Op 11 mei 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen vormen respectievelijk de eerste en de tweede bestreden beslissing en hebben de volgende redengeving:

“(…)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: F.

Voorna(a)m(en): B.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Rass El Ma

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 26.07.2018 een aanvraag gezinshereniging (19ter) in op basis van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980 in functie van haar broer J. F., van Nederlandse nationaliteit met RRN (...). Bij uitblijven van een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, werd betrokkene door de Stad Antwerpen op 07.03.2019 in het bezit werd gesteld van een F-kaart.

Intussen is de situatie van betrokkene gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister is de referentiepersoon afgevoerd van ambtswege sinds 18.02.2022. Er werd tot op heden geen nieuwe verblijfplaats in het Rijk gemeld noch achterhaald. Het is dus redelijk te veronderstellen dat referentiepersoon het Rijk heeft verlaten.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkenen beëindigd worden wegens vertrek van de referentiepersoon uit het Rijk.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkenen werd mevrouw op 16.02.2022 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of betrokkene eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Deze brief werd aangetekend naar betrokkene verstuurd voor betekening op 24.03.2022. Daarop legde betrokkene volgende documenten voor:

- arbeidsovereenkomsten en loonfiches van betrokkene van de bedrijven O. G. BVBA (sedert september 2020) en met A. R. BV (sedert oktober 2019)*
- individuele rekening op naam van betrokkene voor december 2019 van Group – F C. en F. bvba*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.”

Wat de uitzonderingsvoorwaarde overeenkomstig artikel 42quater, §2 van de wet van 15.12.1980 betreft wordt opgemerkt dat betrokkene geen minderjarige kinderen heeft. De uitzonderingsvoorwaarde is dus niet op haar van toepassing.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft sedert 26.07.2018 onafgebroken legaal in het Rijk, wat, zeker wanneer men haar leeftijd in aanmerking neemt (54 jaar) een relatief korte periode. Het is dan ook niet onredelijk te stellen dat ze nog voldoende voeling moet hebben met Marokko en nog steeds vertrouwd moet zijn met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken. Betrokkene voert in ieder geval zelf geen elementen aan waaruit moet blijken dat de mate waarin ze bindingen heeft met haar land van herkomst van die aard zijn dat ze een contra-indicatie vormen voor het nemen van deze beslissing.

Betrokkene werkt bij O. G. en A. R. Echter, het hebben van een inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking/beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld.

Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt geen bewijs voor dat ze heeft deelgenomen aan de verplichte inburgeringscursussen of het bewijs daarvan te zijn vrijgesteld. Er kan redelijkerwijs worden besloten dat haar mate van socio-culturele integratie niet van die aard is dat deze een bezwaar vormt voor het nemen van deze beslissing.

De gezinssituatie van betrokkene werd hierboven reeds aangehaald. Betrokkenes broer, de referentiepersoon werd afgevoerd van ambtswege sinds 18.02.2022. Er werd tot op heden geen nieuwe verblijfplaats in het Rijk gemeld noch achterhaald. Het is dus redelijk te veronderstellen dat hij het Rijk heeft verlaten.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen. Betrokkenes gezinssituatie vormt bijgevolg evenmin een beletsel voor het nemen van deze beslissing.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verwerende partij twee nota's met opmerkingen overmaakt. Een eerste nota werd opgesteld door advocaat E. Matterne en in ontvangst genomen door de Raad op 8 juli 2022. Een tweede nota werd opgesteld door advocaten D. Matray en S. Van Rompaey en in ontvangst genomen door de Raad op 12 juli 2022.

Beide nota's met opmerkingen zijn ingediend binnen de wettelijke voorziene termijn.

Ter terechtzitting doet de advocaat die optreedt namens meester E. Matterne afstand van de nota met opmerkingen.

2.2. Ter terechtzitting legt de advocaat van de verzoekende partij nieuwe stukken neer, te weten stukken, genummerd onder het cijfer 6 tot en met 9. De advocaat van de verwerende partij gaat niet akkoord met deze neerlegging en vraagt de Raad om deze stukken uit de debatten te weren.

De getuigenissen handelen over een periode voor het opstellen van het verzoekschrift. Hetzelfde geldt voor de identiteitskaart van de referentiepersoon, afgeleverd op 11 april 2017. De identiteitskaarten van de getuigen hebben geen invloed op hun getuigenissen.

De Raad stelt vast dat de getuigenissen en hun identiteitskaarten stukken betreffen die de verzoekende partij had kunnen bijbrengen samen met haar verzoekschrift nu de inhoud ervan betrekking heeft op een periode voorafgaand aan het verzoekschrift.

Teneinde de rechten van verdediging van de verwerende partij te respecteren, worden deze stukken uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

“Schending van artikel 42quater, artikel 47 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Verblijfswet).

Schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Schending van de materiële motiveringsplicht.

Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending artikel 8 EVRM.”

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“Eerste onderdeel,

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Verblijfswet bepaalt het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...”

Aan artikel 62 van de Verblijfswetwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522,29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die oan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De verwerende partij heeft tevens de plicht de beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is.

Daarenboven is deze zeer slordig genomen, met fouten in het kader van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster d.d. 16.02.22 verzocht werd haar individuele situatie toe te lichten, aangezien de referentiepersoon uit het Rijk vertrokken zou zijn.

Echter, de bestreden beslissing stelt eveneens dat deze referentiepersoon pas sedert 18.02.22 ambtshalve werd afgeschreven.

De DVZ kan een einde maken aan het verblijf, maar mag niet systematisch een onderzoek naar de oorspronkelijke verblijfsvoorwaarden doen. Enkel bij redelijke twijfel is dit een optie. Artikel 42quater § 5 stelt immers dat de minister of zijn gemachtigde “zo nodig” kan controleren of aan de naleving van de voorwaarden is voldaan.

In casu werd, volgens de motivering van de bestreden beslissing, echter verzoekster al onderzocht en verzocht informatie over te maken, nog vooraleer de referentiepersoon werd afgeschreven (dit element wordt overigens infra verder belicht).

Er vindt dan ook een schending van artikel 42quater § 5 plaats, aangezien het absoluut niet nodig was dit op dat ogenblik te controleren. Er was voor 16.02.22 nog geen enkele aanleiding om het verblijfsrecht “zo nodig” te controleren.

Daarenboven werd verzoekster pas d.d. 24.03.22 aangeschreven door de bevoegde instanties. Dit is derhalve reeds een verschil met de informatie in de bijlage 21.

Dit onderdeel van de beslissing staat dus vol met foute informatie en onduidelijke motiveringen. De motivering is niet deugdelijk, waardoor de beslissing vernietigd dient te worden.

Tweede onderdeel,

Aan verzoekster werd d.d. 24.03.22 een aangetekend schrijven verstuurd, waarbij gesteld werd dat er uit het administratieve dossier zou blijken dat er geen gezamenlijke vestiging meer zou zijn met de referentiepersoon.

Omwille van deze reden vond er een onderzoek plaats krachtens artikel 42quater § 5 Verblijfswet. Hogervermeld wetsartikel stelt dat de minister of zijn gemachtigde zo nodig kan controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Verzoekster verkreeg haar verblijfskaart op basis van artikel 47/1 2° Verblijfswet, hetgeen stelt:

“2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3 § 2:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Verzoekster toonde destijds aan dat zij ten laste was van de referentiepersoon en deel uitmaakte van zijn gezin.

Nergens wordt in hogervermeld wetsartikel gesteld dat het verplicht is dat de aanvrager en de referentiepersoon op hetzelfde adres woonachtig zijn in België op of na het moment van de aanvraag.

De motivering dat uit het administratief dossier zou blijken dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met de referentiepersoon doet dus niet ter zake, aangezien dit geen wettelijke vereiste is.

Een einde aan het verblijfsrecht is eventueel mogelijk wanneer de persoon in kwestie geen gezinscel meer vormt met de Unieburger.

Een “gezinscel” staat evenwel in dit geval niet gelijk met een samenwoningverplichting. Ook affectieve en financiële banden kunnen een gezinscel aantonen.

Naar analogie met vaststaande rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat met een 'gezinscel' een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband bedoeld wordt. Hiertoe is een effectieve en duurzame vorm van samenwonen niet noodzakelijk vereist (cf. RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 21 februari 2007, nr. 168.044).

Verzoekster heeft altijd samengewoond / geleefd met de referentiepersoon. Zij woonden eerst samen in de (...).

Later verhuisden verzoekster en de referentiepersoon samen naar de (...).

Echter, de huurovereenkomst werd beëindigd, omdat de verhuurders het pand wilden verbouwen. De verhuurders richtten een schrijven aan verzoekster en de referentiepersoon om dit mede te delen (stuk 3).

Gelet op de covid-19 problematiek en de snelle gang van zaken was het voor verzoekster en haar broer niet vanzelfsprekend om een nieuwe woonst te vinden.

Uiteindelijk kon verzoekster tijdelijk terecht bij een bevriend koppel, dewelke nog een leegstaand verdiep ter beschikking hadden. Deze ruimte was evenwel te klein om met twee personen te betrekken. De broer van verzoeker diende dus ook nog een oplossing te zoeken (stuk 4).

Desalniettemin kwam de broer van verzoekster elke dag op bezoek bij zijn zus (stuk 4).

Verzoekster en de referentiepersoon bleven op zoek naar een gemeenschappelijke nieuwe woning, en vonden deze uiteindelijk. Zij ondertekenden d.d. 01.06.22 hun nieuwe huurovereenkomst voor de huidige woning te (...) 279/202 (stuk 5).

Sedert de aanvraag gezinshereniging is er derhalve steeds een duidelijke en werkelijke gezinscel geweest tussen verzoekster en haar broer.

Tevens hebben zij steeds een gezamenlijke vestiging gehad.

Deze werd enkel, omwille van overmacht en dus buiten hun wil om, kort onderbroken, gelet op het feit dat zij hun huurwoning dienden te verlaten vanwege verbouwingen door de verhuurder. Zij deden er toen desalniettemin alles aan om samen te blijven wonen, maar konden niet onmiddellijk een gemeenschappelijke woonst vinden.

Thans wonen zij echter terug samen op hetzelfde adres.

Derde onderdeel,

Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Zoals in het tweede onderdeel beschreven werd verzoekster dus in maart geïnformeerd dat er geen gezamenlijke vestiging meer zou zijn met de referentiepersoon.

In de bestreden beslissing wordt er echter een andere motivering gegeven, waarom het verblijfsrecht ingetrokken moest worden.

Er wordt verwezen naar artikel 42quater § 1 2°, vanwege een vertrek van de referentiepersoon uit het Rijk.

Verzoekster valt uit de lucht.

Zij en haar broer hebben minstens de kans niet ten volle gekregen om aan te tonen dat de referentiepersoon steeds in België heeft verbleven, en dus niet vertrokken is uit het Rijk.

Het niet hebben van een gemeenschappelijke woning is immers een volledig andere motivering dan een vertrek uit het Rijk.

Verzoekster en haar broer hadden bepaalde stukken kunnen overmaken aan de bevoegde instanties, indien dit element voordien kenbaar was gemaakt.

Verwerende partij schendt in dit opzicht het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

Daarenboven is verzoekster het oneens met deze motivering.

Zoals blijkt kwam de broer van verzoekster dagelijks langs bij zijn zus (stuk 4). Bovendien woont hij nu nog steeds in Antwerpen (stuk 5).

Hij ging uiteraard wel af en toe naar Nederland, aangezien hij daar nog banden heeft, maar nooit definitief. Zijn hoofdverblijfplaats was/is niet daar.

De broer van verzoekster is dan ook nooit uit België vertrokken. Enkel heeft hij gedurende een korte periode, buiten zijn wil om, geen vast adres gehad in Antwerpen. Hij deed er echter alles aan om zo spoedig mogelijk een nieuwe woning te vinden.

Er vindt een schending plaats van artikel 42quater § 1 2° Verblijfwet, het redelijkheidsbeginsel, en de zorgvuldigheidsplicht."

3.1.2. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van deze wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze, wat ook is voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De juridische grondslag is vermeld: artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

De feitelijke grondslag is uitvoerig uiteengezet: verzoeker heeft geen gezinscel meer met de referentiepersoon omdat hij van ambtswege is afgevoerd sinds 18 februari 2022. Volgens de bestreden beslissing is de referentiepersoon vertrokken uit het Rijk. Verder gaat het bestuur na of er afdoende humanitaire beweegredenen zijn om af te zien van de beëindiging van het verblijf en de bestreden beslissing legt uit waarom dit niet het geval is. De bestreden beslissing gaat na of de verzoekende partij kinderen heeft, wat niet het geval is. De bestreden beslissing bespreekt de door de verzoekende partij voorgelegde stukken.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven kent die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel(en), zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het normdoel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

3.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan

bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt:

“§ 1.

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° (...)

2° *de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;*

3° (...)

4° *het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;*

5° (...)

6° (...)

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2.

(...)

§ 3.

(...)§ 4.

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° *indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;*

2° (...)

3° (...)

4° *of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het [Strafwetboek](#);*

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5.

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

3.1.4. De verzoekende partij verwijt het bestuur dat zij een onderzoek voert naar de toepassing van artikel 42^{quater}, §5, van de Vreemdelingenwet omdat er geen aanleiding was voor 16 februari 2022, datum waarop de Dienst Vreemdelingenzaken verzocht de uitnodigingsbrief, gericht aan de verzoekende partij, ter kennis te brengen, om dergelijk onderzoek te voeren. Zij wijst erop dat dit artikel voorziet dat dergelijk onderzoek slechts verricht mag worden “zo nodig”. Verzoekende partij werd pas aangeschreven op 24 maart 2022 om uitleg te verschaffen over een mogelijke beëindiging van haar verblijf zodat de (eerste) bestreden beslissing ten onrechte stelt dat zij op 16 februari 2022 werd aangeschreven om haar individuele situatie toe te lichten.

De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat al in 2021 gestart werd met diverse woonstonderzoeken naar het samenwonen van de verzoekende partij met de referentiepersoon.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat het bestuur niet gerechtigd zou zijn “*systematisch*” een onderzoek te voeren naar de oorspronkelijke verblijfsvoorwaarden, gaat de verzoekende partij voorbij aan het bepaalde in artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk stelt dat het bestuur dergelijk onderzoek mag verrichten gedurende een periode van vijf jaar, zo niet is de eerste alinea van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet zinloos. Artikel 42^{quater} koppelt dit niet aan enige andere voorwaarde. Nergens uit blijkt dat het bestuur hiervoor een “*aanleiding*” nodig heeft. De verzoekende partij haalt evenmin een bepaling aan waaruit haar stelling moet blijken, noch maakt zij aannemelijk dat dergelijk onderzoek maar kan geschieden indien er een redelijke twijfel bestaat.

Uit het administratief dossier blijkt overigens dat er reeds in 2021 een onderzoek werd gevoerd naar de reële hoofdverblijfplaats van de referentiepersoon. Op 20 juli 2021 was er een voorstel voor schrapping van ambtswege in hoofde van de referentiepersoon. Er werden twee woonstcontroles uitgevoerd in augustus 2021 die beiden negatief waren. De huisbazin Z. T. - die ook in het pand woont - informeert op 7 augustus 2021 dat de referentiepersoon sinds 3 maanden niet meer woont op het adres aan de L. van B.straat (zie onderzoek van de reële hoofdverblijfplaats van 20 juli 2021). Er was aldus wel degelijk een reden om “*zo nodig*” het verblijfsrecht te onderzoeken. Uit het administratief dossier blijkt ook dat negatieve woonstcontroles hebben plaats gehad op 10, 11, en 12 januari 2022. Uit geen enkel stuk of document dat dateert van voor het nemen van de bestreden beslissingen blijkt dat de referentiepersoon in België was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen.

In de stukken die de verzoekende partij bijbrengt bij haar verzoekschrift wordt een niet-ondertekende huurovereenkomst bijgebracht die slechts ingaat op 1 juni 2022. De niet-gedateerde getuigenverklaring van N.A. precificeert niet wanneer de verzoekende partij door haar werd opgevangen en wanneer de referentiepersoon haar bezocht. Uit de stukken die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, blijkt niet dat de referentiepersoon nog in België vertoefde bij het nemen van de bestreden beslissingen.

Ook de stukken die de verzoekende partij overmaakte naar aanleiding van de brief van 16 februari 2022, pas ter kennis gebracht op 24 maart 2022 via aangetekende brief van het loket migratie, brengen geen soelaas over het verblijf van de referentiepersoon. Het gegeven dat de uitnodigingsbrief over de toepassing van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet is opgesteld op 16 februari 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken en later ter kennis is gegeven via de diensten van de gemeente, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

De schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur in het eerste onderdeel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste onderdeel van het eerste middel mist grond.

3.1.5. In een tweede onderdeel van het eerste middel houdt de verzoekende partij voor dat zij haar verblijfskaart verkreeg op grond van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet en verwijst zij naar artikel 47/3, § 3, van de Vreemdelingenwet dat zij citeert. Zij stelt dat zij aantoonde ten laste te zijn van de referentiepersoon en deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Dit gegeven betwist de eerste bestreden beslissing niet.

3.1.6. De Raad wijst erop dat de schending van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan opgeworpen worden in het kader van huidig geschil nu de (eerste) bestreden beslissing een beëindiging van verblijf is en geen antwoord op een ingediende gezinsherenigingsaanvraag.

3.1.7. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat het wonen op eenzelfde adres met de referentiepersoon niet vereist is om een gezinscel te vormen en dat financiële en affectieve banden volstaan, kan deze redenering niet gevolgd worden. De verzoekende partij gaat voorbij aan het determinerende motief in de eerste bestreden beslissing dat stelt dat de referentiepersoon vertrokken was uit het Rijk.

De verzoekende partij bracht geen bewijs aan dat er nog sprake was van een gezinscel. De verschillende woonstcontroles over een lange periode wezen niet op het bestaan van een gezinscel en ook in het kader van de uitnodiging om elementen in verband met een mogelijk einde van het toegekende verblijf, bracht de verzoekende partij geen elementen aan die voldoende precies duidelijk waren om nog het bestaan van

een gezinscel aan te tonen. Het gegeven dat de verzoekende partij in een verder verleden samenwoonde met de referentiepersoon, doet hieraan geen afbreuk omdat de verzoekende partij niet aantoonde een gezinscel nog te vormen en de periode van vijf jaar niet waren verstreken. Ten overvloede: de verzoekende partij geeft evenmin enige verduidelijking waarom de andere bewoner, de eigenaar van het pand, inwonend in haar eigendom, verklaarde dat de referentiepersoon al drie maanden voor de verhuis van de verzoekende partij niet meer woonde in het gehuurde goed, in de L. van B.straat te Antwerpen. Ook de verklaring van een getuige, ongedateerd, die geen datums aanhaalt over de periode dat de verzoekende partij bij haar verbleef, is afdoende. Bovendien is dit niet kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing zodat deze daar geen rekening mee kon houden. De door de verzoekende partij aangehaalde "overmacht" wordt niet aangetoond.

3.1.8. In een derde onderdeel betwist de verzoekende partij dat de referentiepersoon zou vertrokken zijn uit het Rijk. De bestreden beslissing stelt duidelijk dat de referentiepersoon van ambtswege was afgevoerd sedert 18 februari 2022. In dit onderdeel laat de verzoekende partij na het tegendeel aan te tonen. De verzoekende partij stelt dat zij andere stukken had kunnen overmaken dat de referentiepersoon in België was gebleven maar op geen enkel wijze toont zij dit aan. Indien de referentiepersoon enkel naar een ander adres was verhuisd in België, ziet de Raad niet in waarom de referentiepersoon onvindbaar was en hij geen andere inschrijving zou hebben gevraagd. Zoals eerder besproken zijn geen elementen kenbaar over welke periode de referentiepersoon de verzoekende partij dagelijks zou bezocht hebben. De verzoekende partij verwijst naar haar stuk 5, toegevoegd aan het verzoekschrift. Dit stuk betreft een niet-ondertekende huurovereenkomst, afgesloten met de verzoekende partij en de referentiepersoon; dit dateert van 1 juni 2022, zijnde ruimschoots na het nemen van de bestreden beslissing(en). Bij gebreke aan ondertekening en bij gebreke aan enige uitsluitel over de periode september 2021- januari 2022, kan dergelijk stuk geen afbreuk doen aan de correcte vaststellingen in de bestreden beslissing. De verzoekende partij kan evenmin onzorgvuldig gedrag verwijten in hoofde van het bestuur, nu deze verschillende woonstcontroles heeft verricht, de referentiepersoon van ambtswege was afgeschreven en de verzoekende partij naliet te verduidelijken, na uitnodiging, op welke wijze zij nog een gezinscel vormde met de referentiepersoon. Het bestuur heeft rekening gehouden met de dienstige gegevens die haar bekend waren. De loutere bewering, nu geen afdoende bewijzen voorliggen, dat de hoofdverblijfplaats van de referentiepersoon niet in Nederland was, volstaat niet om te kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat indien de referentiepersoon in België verbleef het niet moeilijk kan geweest zijn hierover te berichten ter gelegenheid van de uitnodiging om gegevens te verschaffen over elementen die de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Ook maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is genomen. De schending van artikel 42^{quater}, §1, 2°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Ook het derde onderdeel mist grond.

3.1.9. De Raad besluit dat de verzoekende partij de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur in het eerste middel niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het eerste middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

"het artikel 7 § 1, 2°, 74/13, 74/14 van de Vreemdelingenwet in combinatie met de materiële motiveringsplicht.

Schending van het redelijkheids-, zorgvuldigheids-, en evenredigheidsbeginsel."

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

"Vooreerst wil verzoekster opmerken dat het bevel om het grondgebied te verlaten nooit uitgevaardigd had mogen worden, gezien de beslissing die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, er geconcludeerd moet worden dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig genomen werd.

Verwerende partij kan geen bevel afgeven aan verzoekster, zonder eerst op zorgvuldige wijze nagegaan te hebben of zij niet langer voldeed aan de voorwaarden voor haar recht op verblijf.

Verder stelt artikel 7 § 1, 2° van de Verblijfwet dat:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Artikel 74/13 wordt slechts vernoemd, zonder in concreto rekening te houden met de elementen van het dossier. Verzoekster is een alleenstaande vrouw van Marokkaanse nationaliteit, dewelke al heel haar volwassen leven overleeft aan de hand van de financiële steun van de referentiepersoon.

De bestreden beslissing is behept met verschillende schendingen van de beginselen van behoorlijk bestuur.”

3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Artikel 7, §1, 2°, van de Vreemdelingenwet stelt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° (...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

De artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet bepalen:

“Art. 74/13

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Art. 74/14

§ 1.

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te

verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2.

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

*De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.
(...)"*

3.2.3. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de tweede bestreden beslissing moet vernietigd worden omdat de eerste bestreden beslissing moet worden vernietigd, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. Hieruit blijkt dat de eerste bestreden beslissing niet wordt vernietigd.

Tevens werd vastgesteld dat het bestuur zorgvuldig is opgetreden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing.

3.2.4. Verder volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke wijze artikel 7, §1, 2°, van de Vreemdelingenwet is geschonden en zij de vaststelling in de tweede bestreden beslissing, dat haar legaal verblijf is verstreken, niet weerlegt.

3.2.5. Evenmin kan de verzoekende partij ernstig voorhouden dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is geschonden omdat geen rekening is gehouden met haar status van alleenstaande Marokkaanse vrouw, die al heel haar leven overleeft aan de hand van de financiële steun van de referentiepersoon.

De bestreden beslissing stelt op niet kennelijk onredelijke wijze dat:

"Betrokkene verblijft sedert 26.07.2018 onafgebroken legaal in het Rijk, wat, zeker wanneer men haar leeftijd in aanmerking neemt (54 jaar) een relatief korte periode. Het is dan ook niet onredelijk te stellen dat ze nog voldoende voeling moet hebben met Marokko en nog steeds vertrouwd moet zijn met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken. Betrokkene voert in ieder geval zelf geen elementen aan waaruit moet blijken dat de mate waarin ze bindingen heeft met haar land van herkomst van die aard zijn dat ze een contra-indicatie vormen voor het nemen van deze beslissing.

Betrokkene werkt bij O. G. en A. R. Echter, het hebben van een inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking/beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld.

Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt geen bewijs voor dat ze heeft deelgenomen aan de verplichte inburgeringscursussen of het bewijs daarvan te zijn vrijgesteld. Er kan redelijkerwijs worden besloten dat haar mate van socio-culturele integratie niet van die aard is dat deze een bezwaar vormt voor het nemen van deze beslissing.

De gezinssituatie van betrokkene werd hierboven reeds aangehaald. Betrokkenes broer, de referentiepersoon werd afgevoerd van ambtswege sinds 18.02.2022. Er werd tot op heden geen nieuwe

verblijfplaats in het Rijk gemeld noch achterhaald. Het is dus redelijk te veronderstellen dat hij het Rijk heeft verlaten. (...)

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing ook blijkt dat de verzoekende partij geen minderjarige kinderen heeft en geen gezondheidsproblemen kent, motieven die de verzoekende partij ongemoeid laat. Verder blijkt uit de gehele lezing van de bestreden beslissing dat de bestreden beslissing rekening houdt met haar vrouwelijk zijn en specifiek erop wijst dat zij slechts korte tijd in het Rijk verblijft (sedert 2018 terwijl zij 54 jaar oud is) en voordien in Marokko. Buiten haar broer worden geen andere elementen vermeld zodat minstens impliciet haar alleenstaande status is erkend. De verzoekende partij voert geen elementen aan waarom haar vrouw zijn en haar alleenstaande status van belang zijn voor het nemen van de bestreden beslissing(en), temeer zij gans haar leven in Marokko woonde. Het motief *“Het is dan ook niet onredelijk te stellen dat ze nog voldoende voeling moet hebben met Marokko en nog steeds vertrouwd moet zijn met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken. Betrokkene voert in ieder geval zelf geen elementen aan waaruit moet blijken dat de mate waarin ze bindingen heeft met haar land van herkomst van die aard zijn dat ze een contra-indicatie vormen voor het nemen van deze beslissing.”* is dan ook niet kennelijk onredelijk. Ook toonde de verzoekende partij aan dat zij financieel een onafhankelijkheid bereikte door middel van de voorgelegde loonbrieven van februari en maart 2022. Zoals de bestreden beslissing opmerkt, kan de opgebouwde werkervaring in België enkel bijdragen om aan de slag te gaan in het herkomstland. Minstens zijn er geen *contra*-indicaties om aan te nemen dat niet mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het herkomstland.

3.2.6. In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, laat zij na aan te geven op welke wijze de tweede bestreden beslissing dit artikel schendt. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Dergelijke omschrijving ontbreekt. Voorts laat de verzoekende partij na in het tweede middel te preciseren op welke wijze zij de door haar aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht.

3.2.7. Het tweede middel is zo, ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN